

WAAR IK WORTEL

WIM VANDELEENE

VALS ALARM

het signaal verraadde de bode.
langs de achterdeur sluip je naar buiten
laat je het huis aan demonen over.

angst wekt waakhonden.

de glasbreuk en de voet over de drempel
kondigen me aan. de overmoed van de dief.
even later raad je rook en ontrol je de tuinslang.
wie wantrouwt vangt ultrasone golven.

zingtuigen worden sensoren,
de gil een sirene die in vliezen snijdt.
aan je poort vormen geheime agenten een schild.

de infraroodcamera neemt alleen onze warmte op.
de sleutel is een code die je in het geheugen bergt,
de kluis waarop ik een boor breek.

WORTEL

tenen grijpen niet in grond.
geen water zuig ik in de vaten,
maar lucht slik ik want lucht draagt dromen.

waar ik wortel blijft een raadsel. aan de wieg,
het eerste huis, de wijk waar ik verloren liep?
in de tuin waar ik een parkiet begroef?

toch geloof ik dat alles naar de kern reikt,
naar vuur dat ijzer smelt. binnen in de bol
waar ik zoek naar wat ons verlicht.

een wortel houdt me overeind. geen anker.
eerder een kruk die ik thuis laat tot ik wankel.
de wind daag ik uit. de bok mag me rammen.

vanaf nu drink ik van de grond, ik red het zonder mond.
zo hard wil ik zwijgen over een reis die ik uitstel
tot ik me losruk, met de kluit aan mijn voeten.

BLIND

licht bereikt het netvlies.
geen schaduw schuift over de zon.
het gordijn is open, het raam rein.

geen schicht trof me in de wieg.
de lens kan ik op een speld scherpstellen.
bloeddruk? oké! de suikerspiegel op het juiste peil.

een zenuw seint naar de schors van het brein,
zoals het hoort. een virus? een klonter in de kop?
niets van dat. voor staar ben ik te jong.

niet zoals mijn oma die door melkglas keek.
zonder bril raap ik een rijstkorrel uit de sneeuw.
toch zag ik je wenk niet, wuif ik je nu nog uit

GEBROKEN SPIEGEL

hij glimlacht en ik knipoog terug
met een hamer sta ik voor de spiegel.
het moment net voor je iemand de hand drukt.

met een vreemde flirt ik. wie opent het raam?
tocht moet voorkomen dat ik kokhals,
alsof hij de mislukte kloon is.

dan sla ik hem en hij mij.
zijn reflex is weergaloos. alleen hij breekt.
in scherven trappel ik, een verwende kleuter
die niet begrijpt wat hij vernielt.

buiten kerf ik in bast, win ik hars,
lijm waarmee ik hem weer aan mij kleef
mijn barsten kan ik niet meer voegen.
voortaan spiegel ik wie me omringt.